

zou zijn opgefallen dan in Rotterdam, waar hij zich bij zijn terugkeer in het land weer vestigde. Jonge kunstenaars hadden een nieuwe vermaatschappelijking aan de orde gesteld van de kunst als een niet-specialistische creatieve manier van leven voor en misschien zelfs van allen. Met wat zich rond Sandbergs Stedelijk Museum afspeelde zou De Vos vermoedelijk meer contact hebben gehad als hij steeds in Nederland was gebleven. Nu voelde hij weinig affiniteit met de Experimentelen. Hij bleef althans in zijn geboortestad werken al kon hij met overgave zijn gramschap uiten over toestanden in die stad. Hij was een gemelijke levensgenieter geworden, een innemende brombeer.

De kwaliteit van zijn schilderkunst werd wel opgemerkt, onder meer op de Delftse 'Contour'-tentoonstellingen, maar zijn reputatie bleef toch voornamelijk een locale omdat zijn trant niet als 'actueel' gold. Zijn motieven waren het landschap, het stilleven met voorwerpen die een rol spelen in het huiselijke leven en vooral het portret, ogenschijnlijk nonchalant van voordracht, met een ongedwongen elegantie en een bij nader inzien stevige compositie. Als schilder van de figuur in een interieur was hij een moderne intimist die een fijn spel opvoerde met kleurig licht. Hij bereikte als vanzelf een evenwicht tussen de abstracte en de weergevende kwaliteiten van zijn werk. Zo is een schilderij met de titel 'De blauwe trui' een portret en tevens een getuigenis over het blauw zijn van een bepaald blauw, waarbij figuur en kleur met een aanstekelijke levensblijheid zijn gepresenteerd. Met zulk werk kon De Vos gerust alle elkaar snel opvolgende artistieke stromingen negeren. Hij verklaarde ook gaarne dat hij dat deed.

Dat hij met zijn gevoel voor het verfijnd-decoratieve en met zijn ruime culturele georiënteerdheid voortreffelijk werk zou kunnen doen voor het theater, heeft hij helaas maar één keer – met een overtuigend resultaat – kunnen bewijzen.

Meer gelegenheid heeft hij gekregen voor monumentaal werk. Aan een manifestatie waarmee in het begin van de jaren vijftig in het Stedelijk te Amsterdam kunstenaars als het ware solliciteerden naar opdrachten, nam hij deel met een wand over de voetbalsport. Voor de kinderzaal van het Bergwegziekenhuis schilderde hij een speelwand met diverse ruimten waar het kind zich met de eigen fantasie in kon begeven. Hij ontwierp wandkleden voor het KLM-gebouw in de Kennedy-luchthaven van New York (1957) en voor het kantoor van de Maatschappij tot Bevordering der Geneeskunst te Utrecht (1968). Betonreliëfs ontwierp hij voor een LTS te Sliedrecht (1960)